

„Louisi, vstávej! Tak honem, už to nebudu opakovat, prosím tě, vylez a oblíkni se, nebo to nestihneme, už je devět dvacet.“

Asi takhle nějak začal nejstrašnější den mého života. Ještě jsem to nevěděla, ale brzy bude existovat život před a život po téhle sobotě 7. ledna 2017, 10.32. Už navždy bude existovat ono před, ona předcházející minuta, kterou bych tak ráda vymazala ze života, ty úsměvy, prchavé štěstí, obrázky, které se mi navždy vryly do temných záhybů mysli. Už navždy bude existovat ono potom, všechna ta „proč“ a „kdyby“, slzy, výkřiky, předražená řasenka na mých tvářích, houkající sirény, pohledy plné odporného soucitu, neovladatelné záškuby mého žaludku, který se odmítá smířit. To vše bylo samo sebou pro mě nepochopitelné, jako tajemství, o němž mohli vědět pouze bohové – pokud

existovali, o čemž jsem vážně pochybovala. Copak si ti nahore v těch 9.20 asi mysleli? O jednoho víc nebo míň, co na tom záleží? Ty o sobě nepochybuješ? Trochu snad ano, ale proč tohle? A vlastně proč ne, svět se kvůli tomu nezboří. Já byla od toho všeho daleko, daleko od bohů, daleko od svého nitra. Byla jsem sama, v danou chvíli těsně před bodem zvratu, před bodem zlomu, za kterým už není návratu. Byla jsem sama a proklínala jsem Louise, který evidentně nehodlal dělat nic.

Říkala jsem si, že jsem z toho kluka zralá na blázinec. Dobrou půl hodinu jsem se ho snažila vytáhnout z postele, ale nic nezabíralo. V poledne jsme měli sraz na oběd s mou matkou (kalvárie, kterou zakouším každý měsíc), ale před tím jsem chtěla zajít na Hausmannův bulvár, abych si koupila ty rudé lodičky, o kterých blouzním od té doby, co začaly slevy. Chtěla jsem s nimi zazářit už v pondělí na pracovní schůzce s velkým šéfem kosmetického gigantu Hégémonie, pro který pracuji dnem i nocí dobrých patnáct let. Řídím skupinu dvaceti lidí, kteří jsou zcela oddáni šlechetné činnosti spočívající ve vývoji reklamy a inovací pro jednu značku šamponu, který odstraní až 100 % lupů – přičemž to „až“ znamená, že jedna z dvou set testovaných žen uznala, že její hřívá po použití postrádala jakékoli šupinky. Jsem patřičně hrdá na

to, že po velmi drsné bitvě s právním oddělením firmy Hégémonie jsem dosáhla možnosti používat toto tvrzení, což je zcela zásadní pro prodeje, pro zvýšení mého platu, pro letní prázdniny s Louisem i pro mé nové lodičky.

Louis párkrát cosi zamručel a rozhodl se podřídit rozkazu. Navlékl na sebe až příliš úzké džíny s až příliš nízkým pasem, opláchl si obličej, pět minut si znalecky rozcuchával vlasy, odmítl si vzít čepici, přestože bylo mrazivé ráno, zabrblal pár nesrozumitelných útržků vět, jejichž obsah jsem znala („proč musím jít s tebou“ atd.), nasadil si sluneční brýle, popadl do ruky skateboard (špinavé prkno posprejované ze všech stran, na které musím každé čtyři dny kupovat nová závodní kolečka), hodil na sebe červenou ultralehkou péřovku Uniqlo, popadl balíček keksů plněných čokoládou, kopl do sebe dětské ovocné pyré, jako by mu bylo pět let, a konečně přivolal výtah. Koukla jsem se na hodinky. 10.21. Výborně, ještě je čas, abychom stihli můj na milisekundy rozvržený program. Počítala jsem s rezervou. Rituál vstávání Jeho Veličenstva Ludvíka Velikého míval zcela nahodilý rytmus.

Bylo nádherně, modré zimní nebe bez mráčku. Milovala jsem světlo chladných rán. Nikde nebylo tak modré a tak čisté nebe jako v Moskvě, kde jsem pobývala služebně. Ruské hlavní město je pro

mě královnou zimního nebe. Paříž si oblékla moskevský vzduch a její obloha na nás vrhala oslnující pohledy. Vyšli jsme z našeho bytu v desátém obvodu a kráčeli kolem kanálu Saint-Martin směrem k Východnímu nádraží. Kličkovali jsme mezi rodinami na procházce a turisty, kteří fascinovaně zírali na nákladní člun projíždějící zdymadlem u mostu Eugène Varlina. Pozorovala jsem Louise, který přede mnou ujížděl na svém prkýnku. Začínal vypadat jako malý muž a já na něj byla pyšná. Měla bych mu to říct – takové myšlenky se mají sdělovat, jinak jsou k ničemu – ale neudělala jsem to. Poslední dobou se Louis hodně změnil. Dospěl do věku, kdy se náhle vytáhl, a z malého křehkého chlapce se stal teenager se slušnou postavou, s náznakem vousů rašících na stále ještě buclatých tvářích, které zatím postrádaly známky akné. Pěkný chlap ve výstavbě. Všechno to přišlo moc rychle. Na moment jsem se znovu uviděla na procházce po nábřeží Valmy, jak pravou rukou tlačím kočárek petrolejové barvy a v levé ruce držím telefon. Musela jsem se té představě pousmát. Nebo jsem si ji domyslela až pak? Paměť mi selhává, nedokážu si vzpomenout, na co jsem v tak důležité chvíli myslela. Kdybych se tak mohla o pár minut vrátit v čase, byla bych pozornější. Kdybych se tak mohla vrátit o pár měsíců, o pár let, tolik bych toho změnila.